

[Hans Jacob Sørensen.]

fundet Støttestrukturer for at foreslaa Forandring af den generelle Bestemmelse om de bestaaende Aldersgrænser, men maa formene, at den hidtil gældende Regel bør opretholdes“.

Der tales derefter i Bemærkningerne om de specielle Forhold vedrørende Sygeplejer- og Sygeplejerskepersonaler, og der redegøres for de Ændringer, man foreslog med Hensyn til disse Personer.

Senere har vi set det samme Spørgsmaal om Aldersgrænsens Nedsættelse rejst bl. a. indenfor Danmarks Lærerforening, navnlig begrundet med, at der er saa stor Ledighed blandt de unge uddannede Lærere og Lærerinder. Endvidere har Kriminalpolitiet Tjenestemandorganisationer ogsaa rørt ret stærkt paa sig, og alle Steder er den korte, klare Begrundelse for Kravet: de gamle maa gaa, dette: der maa skaffes bedre Avancement for de yngre, og der maa skaffes Plads for de unge.

I Kraft af hele dette Røre om Aldersspørgsmaalet blandt Tjenestemændene, og navnlig fordi der foruden de unge og yngre Tjenestemænds Interesser ogsaa er betydelige Interesser for Staten, som er den økonomiske Garant paa dette Omraade, er dette Lovforslags Indhold og mulige Konsekvenser af betydeligt større Omfang, end det ved første Overblik maaske kunde se ud til.

Jeg maa straks sige, at vi for vort Vedkommende anser det at rokke ved Tjenestemandsløvens § 53 for saa farligt, at vi maa gaa mod Lovforslaget, da det, ophøjet til Lov, ganske givet vil føre med sig, at de ovennævnte Krav ikke lader sig tilbagegive, men melder sig med øget Styrke og vil belaste Pensionskontoen endnu mere, end den allerede er belastet. Selve Lovforslaget vil, ophøjet til Lov, blive ret vilkaarligt i sine Virkninger, det sætter ind overfor nogle faa Aargange af Tjenestemændene ved Statsbanerne, Folk, der har en lang Arbejdstid bag sig i Banernes Tjeneste, og dets skrappe Bestemmelser overfor de paagældende er yderligere forstærket ved den Forhaandsmeddelelse om eventuel Afskedigelse, som Statsbaneledelsen i Iver for at naa et Maal allerede har udsendt, før selve Lovforslaget blev forelagt Rigsdagen.

Det er jo relativt, hvornaar man bliver gammel, men man har dog hidtil været særdeles enig om, at Folk nu ikke bliver nær saa tidligt ældede og gamle som før i Tiden. Alle Bestræbelser, personlige, samfundsmæssige og hygiejniske, gaar da ogsaa ud paa at bevare Ungdommeligheden,

Arbejdsevnen og Livslysten, og jeg synes, Resultatet af Bestræbelserne er ret godt. Vi ser da ogsaa i denne Sal, hvor der ikke gælder nogen Aldersgrænse, at saavel de højtærede Ministre som de ærede Medlemmer, der er over 65 Aar, endnu er i fuld Vigueur og kan blive baade Fyr og Flamme, naar de sætter ind for en Sag, der har deres Interesse. Men heller ikke ude i det frie Erhvervsliv har man indført nogen Aldersgrænse. Ganske sikkert baade fordi den der vilde være unaturlig, og fordi man ikke har Raad til at have den.

Hertil kommer, at den eller de, der trækker sig tilbage i en tidlig Alder, for saa vidt de ellers har deres Helbred i Behold, ganske givet meget hurtigt ældes, de ligesom skubbes i Baggrunden af Livets og Arbejdets naturlige Udfoldelse. Dette er slemt for de paagældende, men det er ogsaa samfundsmæssigt et Tab.

Jeg tror, vi i høj Grad skal vare os for yderligere at sætte Tjenestemændenes Aldersgrænse nedad, thi det vil kunne faa farlige Konsekvenser ogsaa i andre Dele af Samfundet, og dette er uheldigt. Men jeg skal nøjes med disse faa Bemærkninger herom og se paa den Side af Sagen, der særlig maa trænge sig paa i disse Dage, nemlig Nedsættelsen af Aldersgrænsen for Tjenestemændene, som medfører en yderligere Forøgelse af Statens Pensionsudgifter.

Og her bliver Betænelighederne ligeledes meget store. Statens Pensionsudgifter har jo i de senere Aar været i rivende Vækst og er nu oppe paa omkring 35 Mill. Kr. minus Tjenestemændenes Pensionsbidrag, der er ca. 7 Mill. Kr., altsaa et Beløb af mellem 28 og 30 Mill. Kr.

Jeg maa maaske om Virkningerne i økonomisk Henseende af selve dette Lovforslag have Lov til at sige, at der er givet Udtryk for i Bemærkningerne til Lovforslaget, at disse Virkninger er vanskelige at opgøre; men vi kan jo nok være enige om, at det, som er sikkert, er, at Pensionsbyrden bliver forøget, og det, som er mindre sikkert, er de eventuelle Beparelser, som Gennemførelsen af Lovforslaget vil kunne medføre, og jeg vil anmode den højtærede Minister for offentlige Arbejder om at give os nogle flere Oplysninger om, hvordan Sagerne staar i saa Henseende. Een Ting er jo i hvert Fald sikker, naar vi taler om Statens Pensionsudgifter, og det er, at de ikke blot har været i stærk Vækst, men at de kan ventes yderligere at vokse stærkt i de kommende Aar, idet det netop først bliver i de kommende Aar, at Virkningerne af Tjenestemandsløven af 1919 —